

Fredrik Reinfeldt: Tal vid Moderaternas rikskonferens 2006

Talare

Fredrik Reinfeldt
Partiledare, Moderaterna

Datum

19 mars 2006

Plats

Jönköping

Med sex månader kvar till valet samlas vi i dag till den kanske största samling moderaterna har skådat. Vi rustar oss för en valrörelse som troligen inte kommer att likna någonting som någon av oss har varit med om tidigare. Vi samlas i Jönköping, vilket för mig känns helt naturligt. Det var här jag för ganska precis ett år sedan fick mitt livs första HV71-tröja. Om någon nu undrar vad det är för något så är det alltså inte ett läkemedel utan ett hockeylag. Ett hockeylag som det går väldigt bra för och som i rask takt ser ut att gå mot semifinal i elitserien. Hur ofta jag själv har använt just denna tröja ska jag nog däremot försiktigt uttala mig om. Det var också här, eller i närliggande Bankeryd, som vi slöt överenskommelsen som är den enskilt största som någonsin har ingåtts av en opposition i svensk inrikespolitik. Där formulerade vi svar på hur jobben ska komma till, svar på hur en alliansregering kommer att inleda sitt regeringsinnehav och det med tydliga besked till väljarna redan ett år före valet. Det är också hit till Jönköping som jag så många gånger har sökt mig för att finna inspiration till förnyelsen av moderaterna, för att lyssna in människors vardag och deras erfarenheter. Därför har jag varit på vårdcentralen i Bankeryd, inte för att jag var sjuk utan för att jag ville lära mer om hur den nära vården fungerar. Jag har varit och träffat dörrtillverkare, även det i Bankeryd. Jag har varit på kvinnokliniken i Värnamo. En av de bäst skötta kvinnoklinikerna jag har sett. Med en stolt personal, ivriga att berätta att om de bara fick bestämma mer över sin egen verksamhet, med mindre av toppstyrning ovanifrån, så skulle de kunna göra ett ännu bättre jobb. Jag har besökt närpolisen i Gislaved, de finns faktiskt kvar några stycken där även om det inte är mycket bevänt med det längre. Där stötte jag samman med en stor oro för att de inte fick jobba tillräckligt nära medborgarna och tillräckligt nära den brottslighet de ville bekämpa. Det finns också mycket att lära, både vad gäller stolthet över kunskaper och profilering på gymnasierna här i Jönköping. Inte minst har man jobbat med en idrottsprofilering på ett väldigt intressant sätt. För en vecka sedan var jag också här. Då var jag i Huskvarna och träffade tjugo

damer i 85-årsåldern. De gjorde någonting jag tror att vi kommer att få se mycket mer av när det gäller äldre. De hade styrketräning. Där var ett tjugotal damer som lyfte skrot och det med stor entusiasm. De tog i med hantlar, sprang på band och cyklade. Jag frågade dem var farbröderna var någonstans och fick till svar att ja de är ju lite skröpliga. Det hade tydligen varit en där på morgonen, men han försvann ganska fort när damerna kom. Deras anläggning kallades för "Friskoteket" och är något jag verkligen kan rekommendera ett besök. Inte minst för att jag tror det är ett bra exempel på hur vi har anledning att se på och tala om våra äldre. Inte minst för att det är där vi finner svar på frågan som många äldre ställer sig, frågan som handlar om vi andra verkligen förstår hur deras liv ser ut eller gestaltar sig. Jag har sett just detta och vill dela med mig av mina erfarenheter. Det är på "Friskoteken" vi hittar väldigt många av våra äldre som vill visa sin kraft och vilja att stå på egna ben. Detta i ett land som alltid beskriver dem som sjuka, mindre vetande, utan kraft och i ständigt behov av läkemedel. I detta land så kämpar de trots allt vidare, på egna ben och friskare än vi många gånger erkänner att de är. Vi vet också att dessa friska äldre bara kommer att växa i antal. De kommer att bli allt fler. För vi vet hur det är. Vi jobbar allt kortare delar av våra liv, lämnar arbetslivet allt tidigare. Detta samtidigt som allt fler upplever, inte bara sin 90-årsdag utan till och med sin 100-årsdag. Merparten av de allt fler år vi har framför oss när vi lämnar arbetsmarknaden är vi dessutom friska. Friska att kunna stå på våra egna ben. Har vi beskrivit detta? Har vi sett det eller har vi erkänt att våra äldre ser ut på det sättet? Våra äldre tycker inte det, utan tycker tvärtom att vi ofta missar att göra en korrekt beskrivning av hur de faktiskt lever sina liv. Jag var häromveckan i Växjö. Jag skulle där träffa några äldre som gick en utbildningskurs. Vi frågade dem om det gick bra att sitta ned och samtala en stund. Till svar fick vi, efter att de skruvat lite på sig, att det skulle nog kunna gå bra. Det fick bara inte bli för länge för klockan fyra hade de bridge, sedan var det den här nya latinkursen de skulle börja gå och den ville de bara inte missa. Det är allt fler som beskriver för mig att det här med att bli 65, eller uppnå den dag då man lämnar arbetsmarknaden, blir en fråga om att fylla almanackan mer snarare än att sudda för att saker försvann. Det är å andra sidan inte så konstigt. Man har då jobbat klart, alla har inte älskat varje dag i arbetslivet. De flesta känner sig fortsatt friska och starka. Därför ställer sig många helt naturligen frågan vad de ska göra med resten av livet? Vid den här tiden kommer också allt det ikapp en som man inte har hunnit med. Någon kanske vill gå några utbildningar, en annan ta några uppdrag och en tredje lära sig att spela bridge. På så vis fyller sedan de äldre ut hela det civila samhälle som vi så gärna talar om i

moderaterna, men som i ärlighetens namn inte har gett alla en plats i den utsträckning som vi hoppats. Att det är de äldre som bär mycket av vårt civila samhälle ser vi inte minst i vår egen verksamhet. I alla de äldre som söker sig till politiken. Det ser vi också i annan frivilligverksamhet, där det i hög utsträckning är äldre som tar på sig en stor del av ansvaret. Vi ser det också i vår egen vardag. Hur skulle Sveriges barnfamiljer klara sig utan alla mormödrar, farmödrar, morfäder eller farfäder? Hur skulle det se ut? Det skulle inte bli särskilt mycket av vare sig familjeliv eller arbetsliv. I vårt moderna samhälle ska samtidigt erkännas att många av våra äldre släktingar har svårt att hinna med det här också. Vi kan nog alla riktigt höra orden ”Nu ringer de om barnbarnen igen. Det är klart man vill hjälpa till. Så de sliter de här 35-40-åringarna och inte hinner de med någonting, men visst vill man vara på plats. Det får bara inte komma i vägen för bridgen. Det ska man också hinna med”. Ja, det är många gånger så här det låter i våra samtal. Våra äldre släktingar undrar också många gånger varför de bara blir uppringda när det handlar om barnvaktshjälp. För så är det. Men tro inte att äldre inte vill bli sedda, för de vill vara med, berätta och bli uppskattade för det de har gjort. Vi har också all anledning att uppskatta våra äldre. Det är de och inga andra som har slitit ett långt hårt liv och lagt grund för att alla vi som lever i det här landet har fötts in i ett rikt välfärdsland. Det är våra äldre som såg till att Sverige gjorde resan från fattiga förhållanden till rikedom i en utsträckning som nästan inget annat land har sett. Det här är något som politiska partier väldigt ofta tar åt sig äran för, men där det är människorna som har gjort jobbet. Många av dem lever nu på äldre dagar och ska ha all uppskattning för vad de då gjorde, men de ska också ha uppskattning för allt de nu gör. Till viktigt stöd för att livet för många av oss andra ska fungera. Våra äldre är dessutom riktiga trendsättare och då tänker jag inte bara på styrketräningen. Jag vet inte om ni också får hem sådana här broschyrer där man försöker göra reklam för att man ska resa lite mer? De brukar ofta innehålla någon glad bild på någon pigg 25-åring som badar. Vad jag ofta undrar är om de som gör de här broschyrerna varit i kontakt med dem som reser? Då hade inte det varit bilden om jag säger så. Det är våra äldre som reser i en utsträckning som få andra. Det är våra äldre som tar igen att de nu har tid att lära känna större städer eller utflyktsorter över vår värld. Det här stötte jag också mycket riktigt på när jag träffade ett gäng äldre för någon vecka sedan. De gick en kurs och sedan skulle de resa tillsammans. Tanken var att de skulle till Wien. Inte nog med att våra äldre reser som aldrig förr. Det är också våra äldre som söker upp kultur och levandegör våra traditioner. Ställ er bara frågan vad svensk kultur vore utan dessa våra engagerade och intresserade äldre? Det vore många

på scenen och ingen i publiken. Denna berättelse om de friska äldre är den bortglömda berättelsen om Sverige. Det är den som ingen har berättat. Det är också här vi ser ett behov av att göra politiken anpassningsbar för att våra friska äldre ska göras synliga. Så har vi resonerat när vi har utformat vår politik. Vi har en övertygelse om att människor ska få bestämma över sina egna liv, liksom att de har kraft och förmåga att stå på egna ben. Det måste vi också ha som grund när vi utformar politiken. Låt oss här vara ärliga när det gäller våra äldre. De har haft så gott som hela livet på sig att fundera över vad de vill. Därför blir det väldigt konstigt då vi i dagens Sverige inte tror om dem att kunna bestämma hur de vill ha det själva. Att vara äldre och möta denna nedlåtande attityd måste vara otroligt irriterande. Må hända att något knä inte är lika bra som när man var 25 eller att man inte orkar med precis allting, men besluten vill och kan man fatta själv. Vi har frågat oss hur vi med vår politiska tradition, som alltid handlar om att bryta med system som lägger människors liv tillrätta och ge människor rätt att fatta egna beslut, ska kunna formulera en ny tids politik för våra äldre. Det första vi har konstaterat i detta arbete är att vi måste uppmuntra fler äldre att arbeta. Vår utgångspunkt har här varit det märkliga i att vi har en tidsgräns för när människor ska anses ha arbetat klart och som ska gälla lika för alla. Vi är medvetna om att många lämnar arbetsmarknaden före fyllda 65. Det har sina skäl och den möjligheten ska finnas, då alla inte orkar längre upp i åren. Däremot kan vi inte förlika oss med tanken på att den dagen man fyller 65 så ska det vara slut på arbetslivet och det oavsett vad man själv vill. Det har vi väldigt svårt att förstå. Om vi har äldre som tycker att det är roligt att jobba, som många gånger utför arbetsuppgifter som sannerligen ingen annan kan hoppa in och ersätta, då är det lite svårt att förstå iveren i att stämpla ut människor med orden att nu har ni jobbat färdigt. Om de dessutom vill jobba. Nej, i vårt Sverige så ska fler uppmuntras att jobba. Det ska gälla i alla åldrar och det ska alldeles tydligt gälla också äldre. Därför har vi sagt att vi vill göra upp med den attityd som sorterar ut äldre från arbetsmarknaden för att de ska ersättas av yngre. Vi säger istället att vi både behöver få in de yngre tidigare på arbetsmarknaden och uppmuntra äldre att vara kvar längre. Därför har vi sagt att den tusenlapp i sänkt skatt varje månad, som kommer att komma svenska folket till del om vi får en alliansregering, den gör vi dubbelt upp för 65-plusarna. Där blir det två tusenlappar. Detta för att de ska förstå hur viktigt det är för oss att de som har kraft, ork och vilja också ges möjlighet att fortsätta jobba. Partistyrelsen tillsatte för lite drygt ett år sedan en familjepolitisk arbetsgrupp som Ulf Kristersson har lett. Vi tänkte där från en början, som man ofta tänker, att familjeliv handlar om att få ihop åren som småbarnsförälder. Vi

tänkte i banor som rörde hur vi skulle kunna uppmuntra både mammor och pappor att hinna med sina barn och dessutom ge dem utrymme att hinna med en yrkeskarriär. Vad som väldigt tidigt gick upp för oss i detta vårt arbete var att en modern familjepolitik måste se till hela livscykeln. Det behövs också en familjepolitik för äldre. Så har vi nästan aldrig tänkt i det här landet. Vadå familjepolitik för äldre, kanske någon av er tänker? Jo, det faktum att vi har sett stora förändringar i vårt sätt att leva tillsammans kommer att påverka även hur vi har relationer med varandra på äldre dar. Det här var något som blev väldigt levande för mig då jag var i Gävle för någon vecka sedan för att träffa anhörigstödare. Jag träffade där kvinnor, för det var kvinnor det handlade om, som fanns till stöd för män som inte längre hade hälsan i behåll. Jag fick höra deras beskrivningar av att dygnet runt behöva finnas till hand för en man vars kropp inte längre fungerar och som är väldigt sjuk. Det var beskrivningar som inte bara illustrerade de utmaningar som många i dag kämpar med, utan som därtill ligger framför många människor. Det kan handla om otympliga och tyngre män som dessa kvinnor måste försöka lyfta eller förflytta. Det handlar också om allt det andra som följer av att någon i ens närhet inte mår bra. Att man skaver mot varandra och blir arga på varandra. Det är nu svårt att bli arg på en sjuk människa, men känslan kan ändå finnas där. Att inte alltid bli väl behandlad, möta någon ilsken som säger dumma saker, men ändå känna kravet att behöva finnas där till stöd. När det här blir vår vardag är det väldigt viktigt att det finns en plats för avlastning. Där man som anhörig kan få en stunds ledighet och möta andra i samma situation. Det var också vad den verksamhet som jag besökte handlade om. Att ta hand om varandra på gamla dar är på något sätt en självklarhet om man har levt med varandra redan sedan unga år. Om man har sett alla livets faser tillsammans, från romans och kärlek över barn, yrkeskarriär och övergång i tiden efter arbetslivet. Då fortsatt förhoppningsfullt med två friska människor. Men sedan kanske hälsan sviktar för den ena och tillvaron blir en annan. Ibland mycket tidigare än vad man har tänkt sig. Det väcker i sin tur inte sällan en frustration för att allt man hade talat om man skulle hinna med tillsammans på äldre dar nu eroderas av sjukdomens intåg. Två som lever tillsammans i ungdomligt hopp, men också på ålderns höst. Det är ofta den illustration av verkligheten vi har, i bilder över guldbrylllop eller diamantbrylllop. Men så kommer generationer där väldigt många har skilt sig. Där man har separerat och inte levt med varandra ett helt liv. Där man hittar partners på äldre dar och där allt fler väljer särboförhållanden. Hur fungerar det då? Vad händer i ett särboförhållande, då den nya partnern som man inte har delat allting med, blir sjuk och börjar säga dumma saker? Har vi förstått att

det vi indirekt har tagit för givet, i många kvinnors många gånger ohyggliga insatser för att stödja sin mindre friska partner, kanske inte kommer att gestalta sig på samma sätt i framtiden? Har vi förstått att med nya familjekonstellationer följer kraven på en modern familjepolitik? En politik som förstår att också äldre måste tänkas in när vi diskuterar hur den moderna människan och familjen fungerar. I Sverige är oftast de politiska lösningarna digitala. Svart eller vitt, frisk eller sjuk, gammal eller ung. Så utformas också politiken. Man betraktas som helt frisk tills man blir helt sjuk. Man är helt arbetsför tills man är helt arbetsförmögen. Och så ser systemen ut. Så ser övergångarna emellan dem ut. Antingen bor man själv och är helt frisk eller i stor hjälp av andra och helt sjuk. Problemet är bara att så ser inte livet ut. Tyvärr är det inte intressant för dem som bygger systemen ovanifrån. De ser inte människor som utgångspunkt och mål för sina uppdrag. Det är i sin tur förklaringen till att vårt land har dessa digitala politiska system, som aldrig verkar möta människors verklighet och vardag. Vi skiljer oss från dem som bygger system ovan huvudet på människor. Vi tar inte våra utgångspunkter på det sätt de gör. Vi ser hur människors liv ser ut. Vi vet att det faktum att bli äldre innebär att man gradvis märker att kroppen inte orkar lika mycket som förut. Därför behövs också en politik som gradvis möjliggör ett stöd som man själv kan styra över, just för att parera det faktum att livet förändras successivt. Till stöd för äldre människors förändrade livsvillkor har vi ställt oss frågan hur vi kan uppmuntra många äldre att komma vidare i bostadskarriären på äldre dar. Vi vet att många bor kvar i hus eller lägenheter där man har sett sin familj växa upp och har starka band dithän. Samtidigt vet vi att många, mellan skål och vägg i samtalet med barnen då de har tid någon stund, berättar att det är svårt att hinna med. Huset kanske upplevs för stort och trädgården orkas det helt enkelt inte med som förut. Politiken i Sverige vill inte se detta. I systemets ögon är man här fortfarande helt frisk och alltså behöver man heller inget stöd. Vi vänder oss mot den bilden. Vi har ställt oss frågan hur vi kan hjälpa dessa människor till ett bättre och rikare liv. Det är därför vi har tittat på reavinstskatten. Den skatt som så tungt faller ut på den som säljer, inte minst för äldre som säljer och som har haft ett långvarigt innehav av huset. De som ofta drabbas av en särdeles tung beskattning. Vi säger, låt oss ta till oss en idé som också finns i andra länder. En idé som säger att människor efter fyllda 65 ges en särskild lättnad av reavinsten, upp till en halv miljon per person. Detta som hjälp på vägen till ett nytt liv, i lite mindre boende och bättre anpassat till det vi behöver som äldre. Alla har dock inte ett eget hus. Alla har inte ett eget sparande eller ett eget kapital. Därför har vi också försökt titta på flerbostadshus, där vi har 65-åringar och äldre som bor. Dit vill vi rikta ett

borttagande av fastighetsskatten, för att på så sätt lämna utrymme för att sänka hyran motsvarande 3.000 kronor om året. Det är inte minst att betrakta som ett viktigt stöd för en grupp som inte har så stora marginaler i sin ekonomi. Till allt detta kommer vår ambition att få på plats en fungerande marknad för kringtjänster till stöd för många äldre. Inte som ersättning för skattefinansierad sjukvård eller annan omsorg. Nej, snarare i form av hjälp i trädgården, hjälp att handla mat eller någon som helt enkelt finns till hands bara för att umgås. Det här är inte bara tjänster jag tror vi kommer att få se växa för att ge större trygghet och ett bättre liv för många äldre, det är också något som kan ge många nya jobb i en tid då vi aktivt söker efter var de nya jobben ska komma. Tyvärr hålls denna tjänstemarknad tillbaka av politiska krafter till vänster. I sitt digitala tänkande passar de inte in. Jag menar, antingen så är man sjuk eller frisk så vad ska det här vara bra för? Och skulle det nu mot förmodan behövas så ska det naturligtvis vara en förlängning av den kommunala omsorgen. Med riktig biståndsbedömning. Det måste därför in en byråkrat, för att ta ett riktigt beslut. Jag menar, förstår ni inte vad som händer annars? Vi kan se gamla människor som fattar egna beslut. Och nu har vi gjort klar att det inte är lämpligt att göra det när man blir gammal. Utan här måste naturligtvis in en riktig byråkrat som fattar ett beslut och sedan får vi se vad det blir. Ja, det är ganska enkelt. Hur kan någon vara emot det? Jag tror att det är dags att sätta stopp för den här typen av tänkande. Vi vet att så småningom så inträffar den punkt i livet då hälsan sviker för många. Det är inte alltid det sker sent i livet. En väldigt pigg 57-åring kan bli en väldigt sjuk 58-åring. Vad värre är att vi ibland ser det här långt ned i åldrarna. Långt tidigare än så. Oftast gäller ändå att många äldre får leva ett långt friskt liv, men till sist kommer den tid då hälsan sviker. Även här behövs en genomtänkt politik. Vi har tyvärr noterat att systemtänkandet gör sig påmint även under denna fasi livet. Alla betraktas som likadana i den svenska sjukvården, som om alla gick in med samma behov och kunde behandlas på samma sätt. Så gör sig systembevararna alltid påminda. Men, säger personalen då vi besöker dem. Men, säger vårdförbund och läkarförbund. Så ser inte patienter ut. Om man formar en politik utifrån hur människor lever och vad människor vill ha blir det uppenbart att vi är väldigt olika. Det gäller också våra behov och vår strävan då vi kommer i kontakt med sjukvården. De flesta av oss vill ha väldigt snabba kontakter och besked från vården. Vi tycker det vore bäst om vi bara kunde ringa ett samtal eller gå förbi på lunchen. Helst ska det bara ta 10 minuter från det att vi lyfter på luren eller passerat dörren till vårdcentralen. I vårt inrutade liv handlar det om att få ett recept, en medicin eller ett snabbt besked. Sedan är det vidare i livet. Vi vill absolut inte göra det så komplicerat.

Det är de mångas erfarenhet av hur sjukvården borde fungera. För många andra, ofta äldre, så är erfarenheten annorlunda. En liten grupp av sjukvårdens patienter står för över hälften av sjukvårdens insatser och resurser. De har nära nog daglig och ständig kontakt med svensk sjukvård. För dem skulle vi behöva göra mer. För dem behöver vi föra fram idén om vårdvisare, som vi också har föreslagit. Det handlar i princip om att ge dem enskilda ombud då de rör sig genom sjukvården och det tillsammans med att vi förstärker deras patienträttigheter. Varför detta? Jo, därför att de själva tycker att det är svårt att förstå hur man tar sig fram i svensk sjukvård. Det här är personer som nu lever praktiskt taget hela sina liv inom vården. De upplever samtidigt den osäkerheten som följer av att möta olika personal och få olika besked. De kanske också själva börjar få svårt med minnet eller inte mår riktigt bra. För dessa människor skulle vårdvisare kunna finnas till stöd. De skulle möjliggöra en ökad kvalitet i sjukvården. De skulle öka värdigheten i fråga om hur svensk sjukvård fungerar. De skulle förstärka människors möjligheter, också när hälsan sviker, att fortsatt kunna föra sin egen talan, att få bestämma, på det sätt som människor vill göra under hela sina liv. Jag såg en intervju med Göran Persson häromdagen. Det är mycket sådant nu. Han har varit statsminister i 10 år. Ja, jag vet att det är jobbigt, men vi måste ändå kunna prata om det. Han intervjuades av KG Bergström, eller som Persson på sitt oefterhärmliga 1950-talsvis kallade honom redaktör Bergström. Han fick frågan om vad han var nöjd med efter sina 10 år och Göran Persson svarade länge. Mitt intryck var att han var väldigt nöjd, åtminstone med sin egen insats. Sedan fick han frågan om vad han var mindre nöjd med. Då tänkte jag att nu kommer det. Nu ska han berätta om alla dessa människor som inte har jobb. Om misslyckandet med integrationen. Om misslyckandet med sjukvården. Om skolan som inte har tillräckligt bra resultat. Nu ska han visa att han faktiskt ser att det är väldigt mycket som behöver rättas till i det här landet. Och han tänkte länge så jag förväntade mig ett långt svar. Sedan sade han, att ja, det är möjligen så att jag har rest lite för lite i Sverige. Ja, där har ni beskedet. Göran Persson söker förnyat mandat. Han vill vara kvar många år till i politiken. På frågan vad han ska göra så är svaret att han ska resa och besöka er. Det kommer inte att bli så mycket förändringar, ingenting blir bättre, men man kanske kan förvänta sig ett besök. Jag tror att det kan vara den där bristen på resor som gjort att socialdemokraterna och Göran Persson - trots 10 år på statsministerposten, 12 år av maktinnehav och möjligen påverkad av svagare opinionssiffror – först nu och helt plötsligt har upptäckt de äldre i Sverige. Det var kanske någon annan som reste och sa, att vi har faktiskt äldre i Sverige. Vi måste säga någonting till dem. Därför utformade Göran också en

politik, ett svar till de äldre. Det heter 10 miljarder på 10 år. Det är en teknik vi känner igen. För den som möjligen har missat det så gläder socialdemokraterna oss med att göra samma utspel om och om igen. Det är däremot olika personer som gör det varje gång. Metoden är samtidigt så intressant att vi själva har börjat fundera på att pröva den. Tanken är enkel. I morgon kan den artikel som jag och Ulf skriver i dag skrivas av Gunilla och Kicki. Detta med budskapet att det vi sade igår tycker vi i dag också. De kan också betona att det hela handlade om de äldre. Så där kan man sedan hålla på. Vad innebär det då att skjuta till 10 miljarder under 10 år till äldreomsorgen? Sammanfattat i en mening kan det sägas vara en finansierad och tillkommande omsorgsminut. Underbart är kort. Det kanske inte kommer att förändra de äldres liv, men det är i alla fall ett tecken på att socialdemokraterna har upptäckt de äldre. En noterbar sak med detta besked är just att det ska ske på 10 års sikt. Jag vet inte om ni har märkt det, men det är väldigt ofta socialdemokraterna lovar och då lovar något längre fram i framtiden. Vad de lovar kommer också nästan alltid sist i den period de sätter ut. Maxtaxan i barnomsorgen är ett talande exempel. Den utlovades i valet 1998, men genomfördes först fyra år senare i nästa val. Omskrivet till det nu aktuella äldrelöftet skulle det alltså innebära att Göran Persson säger sig vara villig att göra en förbättring för de äldre 2016. Det är lite märkligt. Eller det är lite modigt i alla fall. Det måste man ändå säga Vi går till val 2006 på ett skarpt förslag som vi ska genomföra 2016. Och så kan vi påminna om det i valet 2010 och i valet 2014. Vi kanske skulle börja använda den tekniken? Börja lova saker för 2016? Vi lovar att visst ha i åtanke att socialdemokrater kan få toppjobb i framtiden. Efter 2016 så kan vi börja tänka på det. Jag vet däremot inte om ni kan överblicka konsekvenserna för vad som skulle hända om man inte skulle utse någon socialdemokrat till statliga toppjobb? På 10 år? Inser ni vilken kompetenschock det skulle ge i Sverige? Nej, här får nog moderaterna gå lite försiktigt fram. Vi är ändå ett parti som tycker att byråkrati är väldigt tyngande och inte alls så bra. För vad är det vi riskerar? Risken är att folk börjar tycka att saker och ting fungerar. Vi kanske får effektiva myndigheter. Det skulle i sin tur få konsekvenser. Man riktigt ser framför sig de två sista som kommer att vara kvar i studentförbundet och sitta och sjunga att "alla älskar staten utom vi". Nej, så kan vi inte ha det. Det blir ju livsfarligt. På ett sätt har socialdemokratin varit tydlig och det rör att pensionärer kommer att få det sämre. Dels har de fått det sämre under Göran Perssons år som statsminister. Att vara pensionär i Perssons Sverige är inte att tillhöra en vinnargrupp. Det är snarare att tillhöra en grupp som har fått minskade marginaler, men det är också en grupp för vilka andra förslag nu väntar. Socialdemokratin har en förkärlek för det som kallas

grön skatteväxling. Det har väldigt lite med gröna värden att göra, men är på ett sätt en väldigt konsekvent del för hur Göran Persson gillar att föra skattepolitik. Den är ensidigt riktad mot människor med små marginaler. Den lägger sig tyngst på dem som har minst. På det sättet så fullföljer den också hur många andra skatter i det här landet fungerar och påverkar våra liv. Men den gröna skatteväxlingen är också en pensionärsskatt. Den är det därför att det är en skatt som lägger tyngre börda på att värma sitt hus. Det är naturligtvis något som vi alla känner av, att det är dyrt att värma våra hus. För många frusna äldre så spelar det däremot en större roll än för andra att man kan ha det lite varmt i lägenheten eller huset. Så när de lovar, för det gör de tre vänsterpartierna, att göra just det dyrare och kanske skicka växlingen av skatten till dem som jobbar, då har man pricksäkert satt en pensionärsskatt i knäet på landets äldre. De äldre ska bära det som ska sänka skatten för dem som jobbar. Det vill säga de äldre ska betala för dem som redan har fått det bättre via förstärkta reallöner under de år som har varit. De tre vänsterpartierna går till val på en pensionärsskatt. De säger nästan rakt ut att de ska göra det sämre för landets pensionärer. Jag tycker att de är ganska modiga som vågar stå för detta. Pär Nuder. Ja, man måste alltid ta sats när man ska säga Pär Nuder. Han har sagt vad han tycker om äldre. Det är en tydlig politiker. Det var förmodligen också han som hittade på den där pensionärsskatten. Men han har varit tydlig också i ett annat avseende. Han har sagt att varenda krona han hittar ska skickas till landets yngre. Bättre än så kan det inte sägas. Under någon resa som någon gjorde, då inte av Göran Persson, upptäcktes att det fanns äldre. Det utformades förslag som inte kommer att göra någon större skillnad till det bättre. Som ska införas 2016. Och de glömde att berätta om den stora pensionärsskatten. Men de pratade ändå om äldre. Nu är det andra ord som gäller. Beskedet är tydligt. Göran Persson har gjort slut. Det varade en stund, men nu finns inget mer att säga till de äldre. Vi har andra besked. Vi kommer att synliggöra de äldre. Vi kommer att uppskatta de äldre för de insatser de har gjort. Vi kommer till och med att använda gamla fina ord som moral och arbete för att visa hur man har slitit för att bygga detta land. Vi kommer att fortsätta visa vår uppskattning med en politik som ger våra äldre mer makt över sina egna liv. Som utgår från deras vilja att få fortsätta räknas och synas. Som ger dem en möjlighet att få vara med och bära vårt Sverige in i framtiden. När ingen annan säger det, då säger jag till våra äldre som jag säger till alla andra. Hjärtligt välkomna till de nya moderaterna. Tack ska ni ha.

Taggar

2000-tal, 2006, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/fredrik-reinfeldt-tal-vid-moderaternas-rikskonferens-2006>